

— —
SEBASTIJAN
DRAČIĆ
GRAY
— —

—
SEBASTIJAN DRAČIĆ / GRAY
—

Prije šest godina Marko Tadić mi je u svom ondašnjem ateljeu, kojeg je djelio s još dvoje ili troje umjetnika, pokazao radove meni tada potpuno nepoznatog Sebastijana Dračića. S Markom sam došao u atelje kako bi preuzeo njegove radove koje smo zajednički odredili za njegovo sudjelovanje na međunarodnoj izložbi Tu smo, Muzeja suvremene umjetnosti Istre. Kada sam vidio Dračićeve radove odmah sam ga nazvao te zamolio da sudjeluje svojim slikama na spomenutoj izložbi. Bile su to izuzetno pismeno i promišljeno urađene slikarske kompozicije naglašene arhitektonske tektonike, a uglavnom su prikazivale prazne, netom napuštene interijere. Privukao me njihov neobičan naboj, satkan patinom sjećanja i profinjene alegoričnosti koji je stvarao letargičnu atmosferu između otuđenosti i mističnosti.

Već ranije suočen s figurativnim radovima nove generacije mladih hrvatskih umjetnika, izvjesnog hiperrealističkog i predznaka protkanog cyber kulturom, prepoznao sam u Dračićevim radovima svježinu, poseban odmak, istinsku kreativnost i iskren odnos prema tim novo postavljenim slikarskim kanonima. Sebastijanovi radovi posebnog su i jedinstvenog umjetničkog senzibiliteta jer odišu specifičnom atmosferom koja ih postavlja u izvjestan metafizički kontekst što im bez sumnje priskrbljuje auru transcendentalnosti.

Svjestan da je umjetnost u ovom stoljeću prije svega ideja, značenje i procesualnost, Sebastijan ne sagledavala vlastitu umjetnost kao konačni estetski čin, već kao produkt jasnog i promišljenog intelektualnog polazišta svojevrsnog dijalektičkog nihilizma. Takav pristup njegove slikarske kompozicije zaokružuje izvjesnom hermetičnosti koju potencira osebujna ikonografija. Bez obzira radi li se o interijerima, pejzažima, prirodi ili urbanim fragmentima, autorova ikoničnost u službi je svojevrsne kataklizmičke vizije koja ne dolazi naglo i katastrofično, već lagano i postupno noseći sobom slutnju i bol. Premda u svojim radovima koristi čovjeka kao ikonografski subjekt on nije isključivo u funkciji tumačenja sadržaja, već je metafora predmetnosti. U složenim, pomalo alegoričnim i levitirajućim Dračićevim slikama sve je pomalo izmaknuto od stvarnosti, stoga će predmetnost (čovjek) biti nužan akcent koji će smiriti laganu i neprekidnu fluidnu likvidnost autorovih kompozicija i tektonski ih učvrstiti. Čovjek postoji na Sebastijanovim platnima i kad nije fizički prisutan jer činjenično sve autorove slike o njemu govore. On je onaj generator koji je svojim ishitrenim i (ne)promišljenim postupcima doveo našu civilizaciju na rub propasti, odnosno onaj koji je pokrenuo to čudesno permanentno gibanje Dračićevih kompozicija koje nas postupno dovodi na rub egzistencijalnog opstanka. Stoga su možda otuđenost i odsutnost objedinjujuće zajedničke teme njegovih dosadašnjih ciklusa u kojima uspostavlja izvjesnu inverziju realnosti kojom se jasno referira na svijet u kojem živi. Premda svojim platnima sluti i nagovještava ekološku kataklizmu, autor pozicioniranjem ili adicijom ljudskog lika ne govori samo o njenom uzroku, već metaforično progovara i o općoj inferiornosti duha pred materijalnim dobrima. Možda se Sebastijan stoga i izražava u slikarskom mediju jer današnje vrijeme, potpomognuto novim tehnologijama, sustavno radi na odumiranju umjetničke kreativnosti i intelektualne misli, a time i na dokidanju slikarstva.

Dračić je u svom dosadašnjem opusu, kojeg prvenstveno karakterizira izuzetan slikarski rafirman, uspio postići začudnu sintezu misli i izraza, što se manifestira promišljenim kompozicijama koje su rezultat njegovog intimnog i hermetičnog meta svijeta gdje subjekt slike izmiče ili ne postoji, gdje nebitno postaje bitnim i gdje lapidarne ikonografske naznake postaju činjenicama. Njegovi radovi ne pokušavaju korigirati stvarnost, već konstatiraju činjenično stanje, koliko god mi smatrali da se radi o kataklizmičkoj viziji budućnosti.

—

Od prve samostalne izložbe Sebastijana Dračića proteklo je gotovo deset godina. To razdoblje odredilo je formiranje njegova umjetnička habitusa. Tematska, kompozicijska i koloristička rješenja, kao i tehnike slikanja, mijenjali su se unutar odabranog figurativnog slikarskog izričaja, ali i pokazivali određene konstante koje je mogao prepoznati pažljivi promatrač. Nakon prvih slika interijera koji svojom prazninom i diskrepancijom elemenata, lišeni ljudske prisutnosti, izazivaju nelagodu u promatraču, uvodi ljudski lik koji neuobičajenim ulogama djeluje zarobljeno i sputano u interijeru. Pomake u perspektivi, začudne odnose elemenata koji ispunjavaju polje slike doživljavamo kao sublimirane poruke o čovjeku i svijetu u kojem živi. Gubitak stvarne komunikacije s okolinom, nemoć, tjeskoba i usamljenost kao privremeno ili trajno stanje ljudske egzistencije otkrivaju Dračićev doživljaj čovjeka našeg vremena.

Zakret u tematici nastaje ciklusom „Početak i kraj svijeta“, koji je posvećen noćnom šumskom krajoliku koji konotira začudne simboličke i metafizičke slojeve značenja. Autor premješta fokus interesa s individualnog na univerzalni plan. Dračićeva Šuma, mudrošću prirodnih ciklusa i svojom samoobnavljajućom vitalnošću, egzistira bez prisutnosti čovjeka. Postala je mjera svih stvari, početak i kraj svijeta. U polje slike uvodi svjetlost, formalni slikarski element kojim mobilizira polje novih značenja i koji će od tada često rabiti kako bi naglasio dramatiku prikaza. Ono naglašava središnji dio slike koji izvire iz mračne pozadine. Dihotomija svjetlo – tama ima jak simbolički naboj, povezuje nas sa sadržajima koje potiskujemo u podsvijest, kulturološkim, vjerskim i arhitektonskim simbolima.

Ciklus „Sivo“ nastavak je detektiranja stanja današnje civilizacije, duha, ali i zloduha vremena. Autor pogledom univerzalista objedinjuje spoznaje koje crpi iz bogate riznice tekovina ljudske civilizacije – mitologije, umjetnosti, književnosti, filma, masovnih medija. Stoga često koristi nazive radova i kompozicijski raspored koji su asocijativni i referencijalni. Zanima ga kolektivna sudbina čovječanstva u svijetu koji sve više postaje dehumanizirana pustinja. Znanja i doživljaje koje svjesno, ali i nesvjesno asimilira, sublimira u simboličke prikaze koji nas ne ostavljaju ravnodušnima. Stišava koloristički registar i nastaje tematska raznolikost radova koje možemo podijeliti u nekoliko cjelina. Bavi se temom grada, kolijevkom civilizacije i ljudskog napretka te arhitekturom kao rezultatom ljudske kreacije, vještine i tehnologije. Slike „Beelzebub“ i „Minotaur“ prikazuju razorenu ili napuštenu arhitekturu, bez tragova ljudske prisutnosti. „Beelzebub“ govori o ljudskoj patnji i nagonu za uništenjem koji su imanentni svim vremenima i društvenim uređenjima. Iz mraka se naziru ruševine, tragovi razorenih kulturno-povijesnih vrijednosti gradova koji su pretrpjeli razaranja u 20. i 21. stoljeću, od 1. svjetskog rata, do rata u Siriji koji još traje. U središtu zlokobnog prizora prepoznajemo ostatke vukovarskog dvorca Eltz koji je pretrpio žestoka razaranja tijekom domovinskog rata. Osvjetljenje koje se širi iz središta slike dramatično podcrtava razmjere uništavanja i tragediju ljudske patnje. Sebastijan Dračić prikazuje globalno stanje svijeta i ljudske svijesti kojom upravlja zlo i nagon za uništenjem. On je zabrinut za svijet, čovjeka, prirodu i njezine cikluse, za sadašnjost i budućnost planeta Zemlje, tog krhkog i ranjivog mastodonta. Ako je povijest učiteljica života, kada će doći vrijeme smislenog postvarenja te teze u zbiljskom vremenu? Tema slike „Minotaur“ nedovršena je ili napuštena imaginarna arhitektura koja pomaknutom perspektivom i tajnovitom atmosferom svjedoči o napuštenom uspjehu, ljudskim naporima koji nisu urodili plodom. Zenitalno osvjetljenje podcrtava kose sjene koje skrivaju neizrecivo. Priroda svojom logikom životnih ciklusa i samoodrživošću polagano ali neumoljivo počinje osvajati novo područje koje je napustio čovjek. Daljnje konzekvence ljudskog nesmotrenog djelovanja Dračić je prikazao slikom „Götterdämmerung“. Prekomjernom proizvodnjom dobara i neutaživim konzumerizmom, čovjek na ovoj Zemlji iza sebe ostavlja pustoš. Sivi oblaci prijeteći su se nadvili nad prizorom. Gomile smeća koje su napučile tlo apokaliptička su vizija svijeta koja nikoga ne može ostaviti ravnodušnim. Slika „Life on other planets is difficult“ definirana je monokromnim zonama crne i sive boje te nadrealnim ugođajem. Jedinu je koloristički akcent ljudski lik koji sjedi u negostoljubivom okruženju Mjesečeve površine, što prizoru daje začudnu i fikcionalnu dimenziju. I kada slika lijepe, oku ugodne pejzaže, u njima prepoznajemo dublji smisao. Minuciozno naslikani prizori morske pučine i horizonta („Inevitability of Passing Time“) govore o prolaznosti ljudske egzistencije u odnosu na protok beskonačnog vremena. Ljudi su izumili naprave kojima mjere vrijeme, produljen je život medicinskim dostignućima, ali nije moguće zaustaviti proces starenja ljudskog bića i njegovu smrtnost. Slika „Paleolithic“ zaključuje ciklus „Sivo“. Prikazom dominira pukotina, grotlo Zemljine kugle na čijim se stijenkama nalaze naslage zlata. Misli se da većina Zemljina zlata leži u njezinoj jezgri. Zlato kao najplemenitiji element simbol je blagostanja i savršenstva, trajna vrijednost, ali i razlog pljačke i ratova. Znakovito je da je Dračić povratkom na rano razdoblje ljudske povijesti, kada su nastali prvi oblici udruživanja i organizacije ljudskog roda, završio ciklus kojim je naznačio probleme suvremenog svijeta. Je li kasno da se upitamo, zašto povijest nije učiteljica života?

INEVITABILITY OF PASSING TIME

Vrijeme je dimenzija u kojoj se događaji mogu poredati od prošlosti, kroz sadašnjost u budućnost. Uz to je i mjera trajanja događaja, te razmaka između njih. Vrijeme je dugo bilo, glavni predmet istraživanja u religiji, filozofiji i znanosti, ali definirati ga na način koji je primjenjiv na svim poljima nije moguće. Vrijeme je jedno od sedam temeljnih fizikalnih veličina u međunarodnom sustavu jedinica. Operativna definicija vremena kaže:

Određeni broj ponavljanja u jednakim razmacima stvara standardni ciklički događaj (kao što je slučaj kod njihala), koji predstavlja jednu standardnu jedinicu poput sekunde. Ta definicija ostavlja po strani pitanje da li uopće postoji nešto što se zove vrijeme, ona se zaustavlja na brojanju gore spomenutih aktivnosti koje teku i koje se mogu mjeriti. Prostorvrijeme je matematički model koji povezuje prostor i vrijeme u jedan kontinuum. Teoretski, „Planck vrijeme“ je najmanja jedinica mjerenja vremena koju će ikada biti moguće izmjeriti, a iznosi otprilike 10⁻⁴³ sekunde. Ona je vrijeme koje je fotonu, koji putuje brzinom svjetlosti u vakuumu, potrebno da bi prošao udaljenost jedne „Planckove dužine“ (1.616 199(97) × 10⁻³⁵ m). Najveća mjerna jedinica vremena je Kozmološko desetljeće, kojom se mjeri trajanje svemira. Jedno kozmološko desetljeće traje 31.7 kvadrilijuna godina (1 kvadrilijun je brojem 1,000,000,000,000,000,000,000,000). Najstariji živi organizam na Zemlji je Klonalna kolonija Pando. Ta kolonija jednog mužjaka listopadnog drveta Drhtavi Aspen (*populus tremuloides*), posjeduje identične genetske markere, a pretpostavlja se da stabla imaju jedan golemi podzemni korijenski sustav, čija se starost procjenjuje na 80.000 godina. Najduže dokumentirani ljudski životni vijek je onaj Jeanne Calment iz Francuske (1875-1997), koja je umrla u dobi od 122 godina i 164 dana.

INEVITABILITY OF PASSING TIME

2012, ulje na platnu, 150 x 170 cm

PALEOLITHIC

Paleolitik je prapovijesno razdoblje ljudske povijesti koja je značajno po razvoju najprimitivnijih kamenih alata, a pokriva otprilike 99 % čovjekove tehnološke pretpovijest. Proteže se od najranije poznate upotrebe kamenog oruđa, vjerojatno od strane hominida poput australopiteka, prije 2,6 milijuna godina, a završava oko 10.000 prije Krista. Tijekom Paleolitika čovječanstvo je postupno evoluiralo od ranih članova roda Homo, poput Homo habilis - koji koristi jednostavno kameno oruđe, do u potpunosti, po ponašanju i anatomiji modernih ljudi (Homo sapiens). Tijekom kraja paleolitika ljudi su počeli proizvoditi najstarije umjetničke predmete i pokazivati jasne znakove religioznosti ili duhovnosti kroz ukope i rituale. Najranije zabilježeni metal koji se može naći uz ljude je, čini se, zlato koje se moglo naći i pokupiti u prirodi. Malene količine neobrađenog zlata pronađene su u špilji u Španjolskoj, koju su ljudi koristili tijekom kasnog Paleolitika, oko 40.000 godina prije Krista.

Zlato se na latinskom naziva aurum (simbol Au), iz Proto-Indo-Europske riječi koja znači "sjaj", a također je korijen latinske riječi Aurora, "zora". Budući da je Zemlja bila rastaljena kada je formirana, zlato prisutno na Zemlji potonulo je u jezgru, stoga većina Zemljinog zlata vjerojatno leži u njenoj srži. Gotovo sve do danas iskopano zlato potječe od udara asteroida (koji su sadržavali elemente zlata) u Zemlju. Na kraju 2009, procijenjeno je da je količina zlata iskopana u svojoj ljudskoj povijesti iznosila oko 165.000 tona. Čisto zlato je na zraku apsolutno stabilno i općenito otporno na utjecaje iz zraka, te se s kisikom ne spaja ni na kojoj temperaturi. Izvanredno je otporno na utjecaje vode, rastaljenih alkalija, lužina, pojedinih kiselina i većini solnih otopina. Zlato se obično koristi za izradu luksuznih predmeta - nakita, te je podloga za nacionalne valute. U većini zemalja zlato služi kako monetarni standard i kao pokriće platne moći. Kroz povijest se zlatna kovanica naširoko koristila kao sredstvo plaćanja; a kada je uveden papirnati novac, on je u početku obično služio kao potvrda zamjenjiva za zlatnik ili polugu.

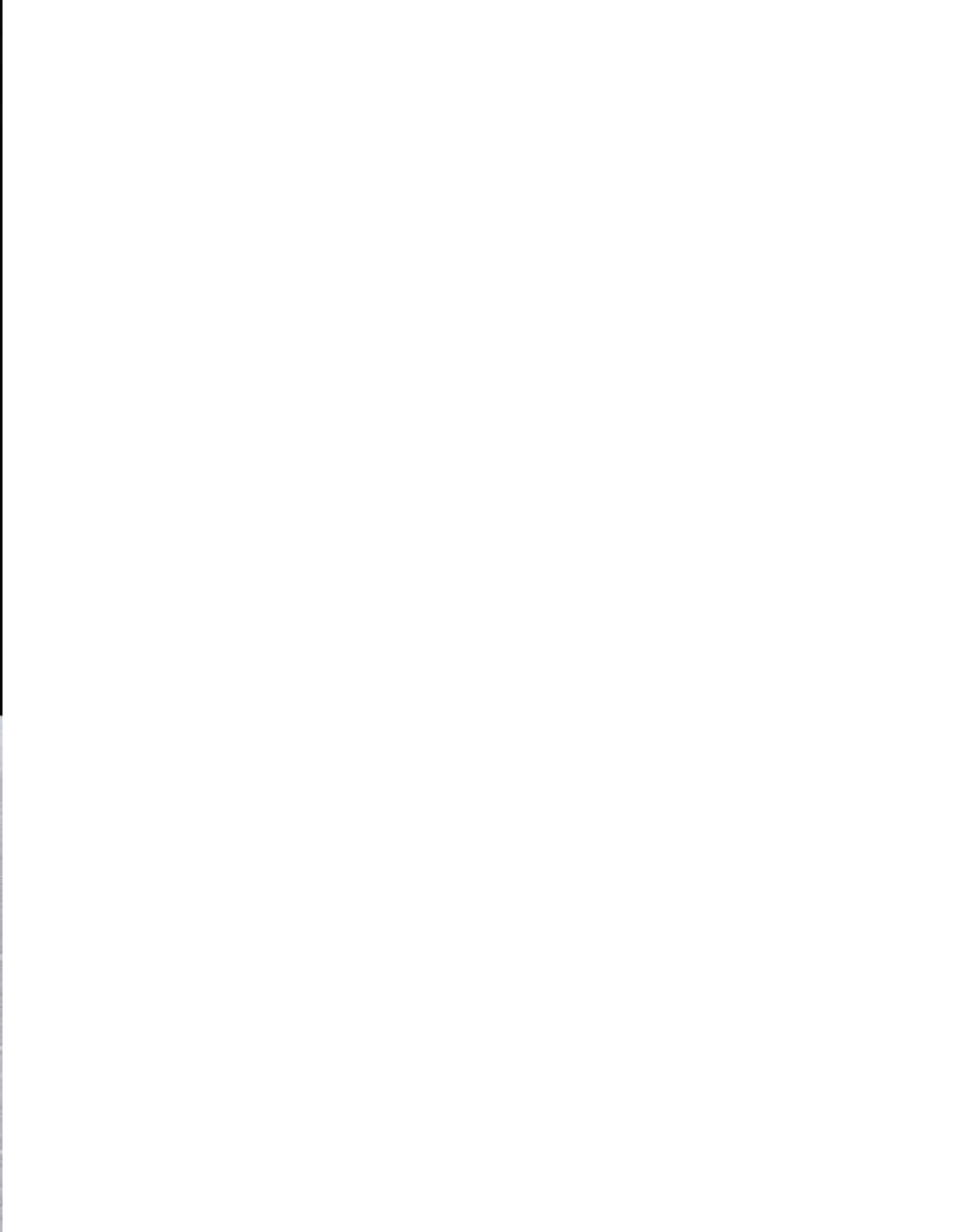
Paleolithic

2014, ulje na platnu, 150 x 200 cm

LIFE ON OTHER PLANETS IS DIFFICULT

Mjesec (lat. Luna) je Zemljin prirodni satelit i ujedno najbliže nebesko tijelo, udaljeno u prosjeku 384 400 km, tako da svjetlost s Mjeseca na Zemlju stiže za 1,25 sekundi. Mjesec obilazi Zemlju po eliptičnoj stazi srednjom brzinom od 1,02 km/s, i prelazi dnevni luk od 13 stupnjeva i 10 minuta. Mjesec je čvrsto nebesko tijelo promjera 3473,3 km. Ubrzanje sile teže je na Mjesecu 6 puta manje nego na Zemlji. Mjesec se oko Zemlje obrne za 27 dana, 7 sati i 11,5 sekundi. Iako se čini vrlo svijetle bijele boje, površina mu je zapravo tamna, u refleksiji tek nešto viša od izlisanog asfalta. Mjesec je jedino nebesko tijelo osim Zemlje kojim je ljudska noga kročila. Potpuno je mrtvo nebesko tijelo koje ne sadrži niti minimum uvjeta za život. Biće je izuzetno širok pojam koji obuhvaća objektivne i subjektivne značajke stvarnosti i postojanja. Često je ta uporaba ograničena na bića koje imaju subjektivnost (kao u izrazu "ljudsko biće"). Svijest je kvaliteta ili stanje samosvijesti, odnosno, svjesnost vanjskog objekta ili nečega unutar sebe. Ona je definirana kao: svijest, subjektivnost, mogućnost da doživite ili osjećate, budnost, imati osjećaj vlastitosti i izvršni sustav kontrole uma.

Life on other planets is difficult
2013, ulje na platnu, 150 x 200 cm

FLIGHT

Let je proces kojim se objekt kreće, kroz atmosferu (osobito zrak) ili izvan njega (kao u slučaju svemirskog leta), generirajući aerodinamični lift, pogonsku silu, koristeći uzgon, ili balističke kretnje, bez izravne potpore od bilo koje površine. Gravitacija je prirodni fenomen po kojem se sva fizička tijela međusobno privlače, a sreća je mentalno ili emocionalno stanje blagostanja kojeg bilježe pozitivne ili ugodne emocije u rasponu od zadovoljstva do intenzivne radosti.

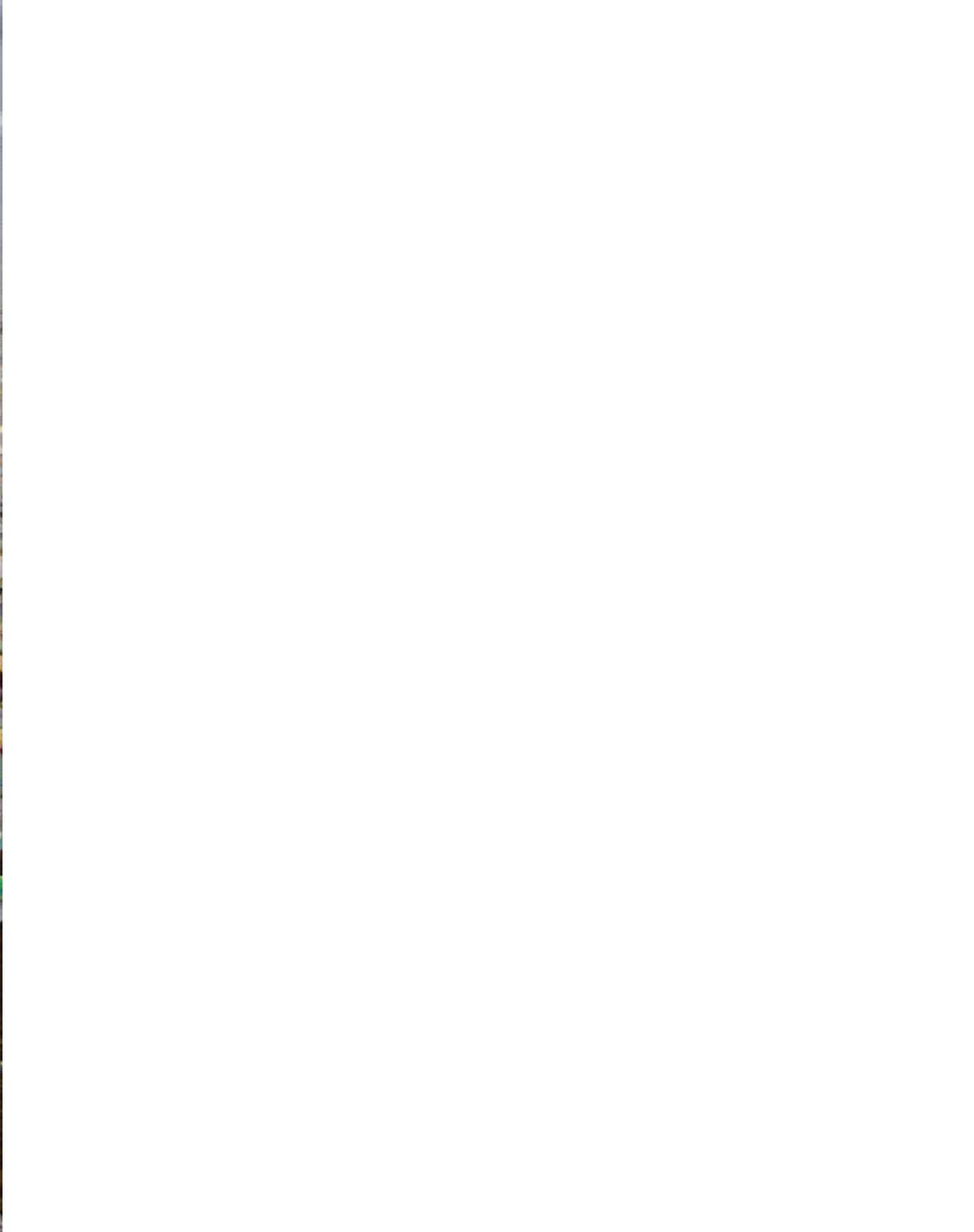
FLIGHT

2014, ulje na platnu, 150 x 200 cm

GÖTTERDÄMMERUNG

„Götterdämmerung“ („Twilight of the Gods“ ili „Sumrak bogova“) je za naziv slike posuđen iz naslova zadnje u ciklusu opera Richarda Wagnera „Prsten Nibelunga“. Svaka dalja poveznica slike s Wagnerovim opusom i germanskom mitologijom tu prestaje. Termin „Götterdämmerung“ ulaskom u engleski jezik dobiva nova značenja, te se upotrebljava za katastrofalan ishod određenih događaja ili apokalipsu. Ponekad se veže uz pad režima i institucija popraćenih nasiljem. Pokazatelji krize određenog društva uvijek su kulturno opadanje, politička i ekonomska nestabilnost, te relativiziranje vrijednosti ljudskog života.

GÖTTERDÄMMERUNG
2013, ulje na platnu, 150 x 200 cm

BEELZEBUB

Beelzebub je drevno semitsko božanstvo štovano u filistejskom gradu Ekronu. U kasnijoj judeo-kršćanskoj tradiciji spominje se kao demon i jedan od sedam prinčeva pakla. Ime mu je izvedeno od kanaanskih riječi Baal, što znači "gospodar" i zebub, što znači "muha". U kasnijim kršćanskim izvorima Beelzebub je jedno od imena Đavla. Nasilje je namjerna primjena fizičke sile ili moći protiv sebe, druge osobe, ili prema skupini ili zajednici, čiji je rezultat ozljeda, smrt ili neki drugi oblik štete prema drugom biću. Nasilje je prisutno kao dio ljudskog ponašanja kroz čitavu povijest i kroz sva društva, a nastajanjem prvih civilizacija i država, nasilje prerasta i u masovan i organiziran oblik ratovanja. Rat je organizirani i često dugotrajan sukob koji se provodi od strane države ili nedržavnih aktera. Obično ga karakterizira ekstremno nasilje, te društveni i gospodarski lomovi. Rat treba shvatiti kao stvarni, organizirani i rašireni oblik oružanog sukoba između političkih zajednica.

BELZEBUB

2014, ulje na platnu, 150 x 200 cm

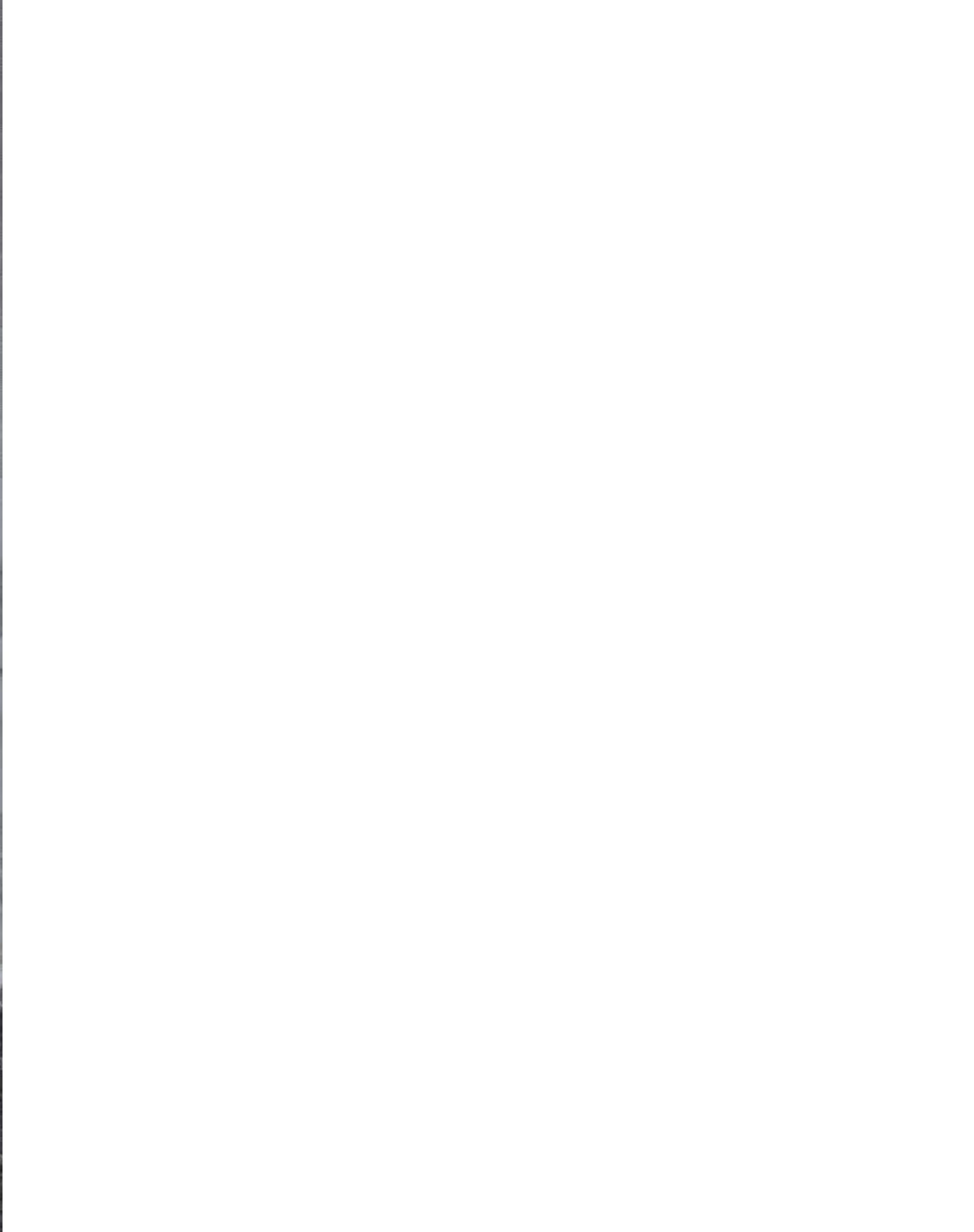
MEASURING THE WORLD

Znanje je poznavanje, svijest ili razumijevanje nekoga ili nečega, kao što su činjenice, informacije ili vještine, koje se stječu iskustvom ili obrazovanjem, sagledavanjem, otkrivanjem, ili učenjem. Znanje se može odnositi na teoretsko ili praktično razumijevanje predmeta; te može biti više ili manje formalno ili sustavno. Iskustvo obuhvaća znanje ili vještinu o nekoj stvari ili nekom događaju, stečeno kroz sudjelovanje ili u izloženosti toj stvari ili događaju. Povijest riječ „iskustvo“ poravnava usko s konceptom eksperimenta.

MEASURING THE WORLD

2013, ulje na platnu, 150 x 200 cm

MINOTAUR

U grčkoj mitologiji, Minotaur je bio stvor s glavom bika na tijelu čovjeka ili, kao što je opisano od strane rimskog pjesnika Ovidija, "dio čovjek i dio bik".

Životinje su višestanični eukariotski organizmi. Uz to su i heterotrofni organizmi, tj. moraju konzumirati druge organizme ili njihove proizvode za hranu. Etimologija latinsku riječ "animalis" veže uz značenje "imati dah/dušu/život". Moderni ljudi (*Homo sapiens*) su jedini postojeći članovi hominina, grane velikih majmuna koje karakterizira uspravno držanje i dvonožno kretanje; spretnost i povećano korištenje alata; opći trend prema većim, složenijim društvima. Ljudi su jedinstveni u korištenju sustava simboličke komunikacije poput jezika i umjetnosti za samoizražavanje, razmjenu ideja i organizaciju društva. Ljudi stvaraju složene socijalne strukture (od obitelji, srodstva, plemena, naroda do država) sastavljene od mnogih grupa koje surađuju ili se natječu. Društvene interakcije među ljudima stvorile su široku paletu vrijednosti, društvenih normi i rituala, koje zajedno čine temelj ljudskog društva. Ljudska želja da razumiju i utječu na svoju okolinu, objašnjavaju i manipuliraju fenomenima, jest temelj za razvoj znanosti, filozofije, mitologije i religije. Skoro 99% mase ljudskog tijela sastoji se od šest elemenata: kisika, ugljika, vodika, dušika, kalcija i fosfora.

Samo oko 0,85% se sastoji od sljedećih pet elemenata: kalija, natrija, sumpora, klora, i magnezija.

Preostali elementi su elementi u tragovima.

MINOTAUR

2014, ulje na platnu, 150 x 200 cm

SEBASTIAN DRAČIĆ

Rođen: 1980. u Zagrebu

Školovanje: 2006 diplomirao slikarstvo u klasi prof.
Zlatka Kesera na Akademiji likovnih
umjetnosti u Zagrebu

Samostalne izložbe (selekcija):

- 2011 "The beginning and the end of the world",
Galerija Marisall, Zagreb
- 2011 Knežev dvor, Rab
- 2010 Galerija S, Koprivnica
- 2010 "Svatko za sebe", Galerija SC, Zagreb
- 2007 "8 X 8", Galerija SC, Zagreb
- 2007 "Interijeri", Galerija Vladimir Filakovac, Zagreb

Skupne izložbe (selekcija):

- 2014 "Bolje od stvarnosti", Galerija Zuccato, Poreč
- 2014 Nagrada T-HT, MSU Zagreb
- 2013 Apatija, Klovićevi dvori, Zagreb
- 2013 2. Bijenale slikarstva, Dom HDLU, Zagreb
- 2013 Apatija, MSUI Pula
- 2013 "Umjetnost mora biti lijepa", 53. Annale, Poreč
- 2013 Drava art bijenale, Galerija Koprivnica
- 2013 "Only a number", Galerija Museum Lytke, Leipzig, Njemačka
- 2013 One-sided story, Dom HDLU, Zagreb
- 2013 Boiling point 2, Zagreb
- 2013 Rundgang, Spinnerei, Hale 14, Leipzig, Njemačka
- 2012 31. Salon mladih, Dom HDLU, Zagreb
- 2011 "Druga stvarnost, nadolazeći hrvatski slikari",
Kunstlerhaus, Beč
- 2011 «Povratak u baštinu», Crkva Sv. Donata, Zadar
- 2011 Nagrada T-HT, MSU Zagreb
- 2010 "Tu smo 2", Muzej suvremene umjetnosti Istre, Pula
- 2010 30. Salon mladih, Dom HDLU
- 2010 45. Zagrebački salon, Dom HDLU
- 2010 "Izbjegavam mjesta na kojima me očekuju", Galerija Galženica
- 2009 "Grenzenlos", 20. obljetnica Kulturkontakt Austria, MMSU Rijeka
- 2009 Hrvatska selekcija na 14. Biennalu mladih umjetnika Europe i
Mediterrana, MMSU, Mali salon, Rijeka
- 2009 14. Biennale mladih umjetnika Europe i Mediterana, Nacional
na Galerija, Skopje, Makedonija
- 2009 "U počast Baroku", 49. annale, Istarska Sabornica, Poreč
- 2009 Artists in Residence, Galerija ArtPoint, Beč
- 2008 "Novi fragmenti 5" Galerija Bačva, Dom HDLU, Zagreb
- 2008 "Tu smo", Muzej suvremene umjetnosti Istre, Stara tiskara,
Pula
- 2008 "Nemam karticu za bodove" WHW Start, Galerija Nova, Zagreb

Rezidencijalni programi:

- 2012 One sided story, Spinnerei, Leipzig, Njemačka
- 2009 Kulturkontakt Austria, Beč, Austria

Galerija Kranjčar djeluje od 2006. i programski je vezana uz izlaganje radova hrvatskih suvremenih umjetnika. Galerija je uspostavila koncepciju priređivanja samostalnih izložbi, uvijek grupiranih u cikluse unutar kojih izlažu umjetnici povezani nekom zajedničkom poetskom, formalnom, generacijskom ili sadržajnom odrednicom. U prostoru na zagrebačkom Kaptolu poduzetništvo Kranjčar pokreće uz svoje dosadašnje aktivnosti, i galerijsko djelovanje u specifičnoj formi. Ne radi se naime o "galeriji" u uvriježenom obliku, nego je cilj integriranje višeznačnih aspekata društvenog djelovanja, koje tržišno - gospodarstvenu orijentaciju jednog poduzetništva veže uz umjetničko stvaralaštvo u postojećim kulturno-socijalnim okolnostima, s naglaskom na potrebi komunikacijsko-edukacijskog aspekta.

—

IZLOŽBA
Sebastijan Dračić / GRAY

KUSTOS IZLOŽBE
Vanja Babić

UREDNICI
Elvira Kranjčar, Sebastian Dračić

KONCEPCIJA IZLOŽBE
Vanja Babić, Dominique Dutreix, Lana Kranjčar Dutreix

30. svibnja - 6. lipnja 2014.

FOTOGRAFIJE
Roberto Pavić

KATALOG
Sebastian Dračić / GRAY

NAKLADNIK
Kranjčar d.o.o.
Kaptol 26, HR-10000 Zagreb
kranjcar@kranjcar.hr
www.kranjcar.hr

TISAK
Kerschoffset, Zagreb

NAKLADA
300

— —

GALERIJA KRANJČAR
KAPTOL 26, HR-10000 ZAGREB
WWW.KRANJCAR.HR

— —